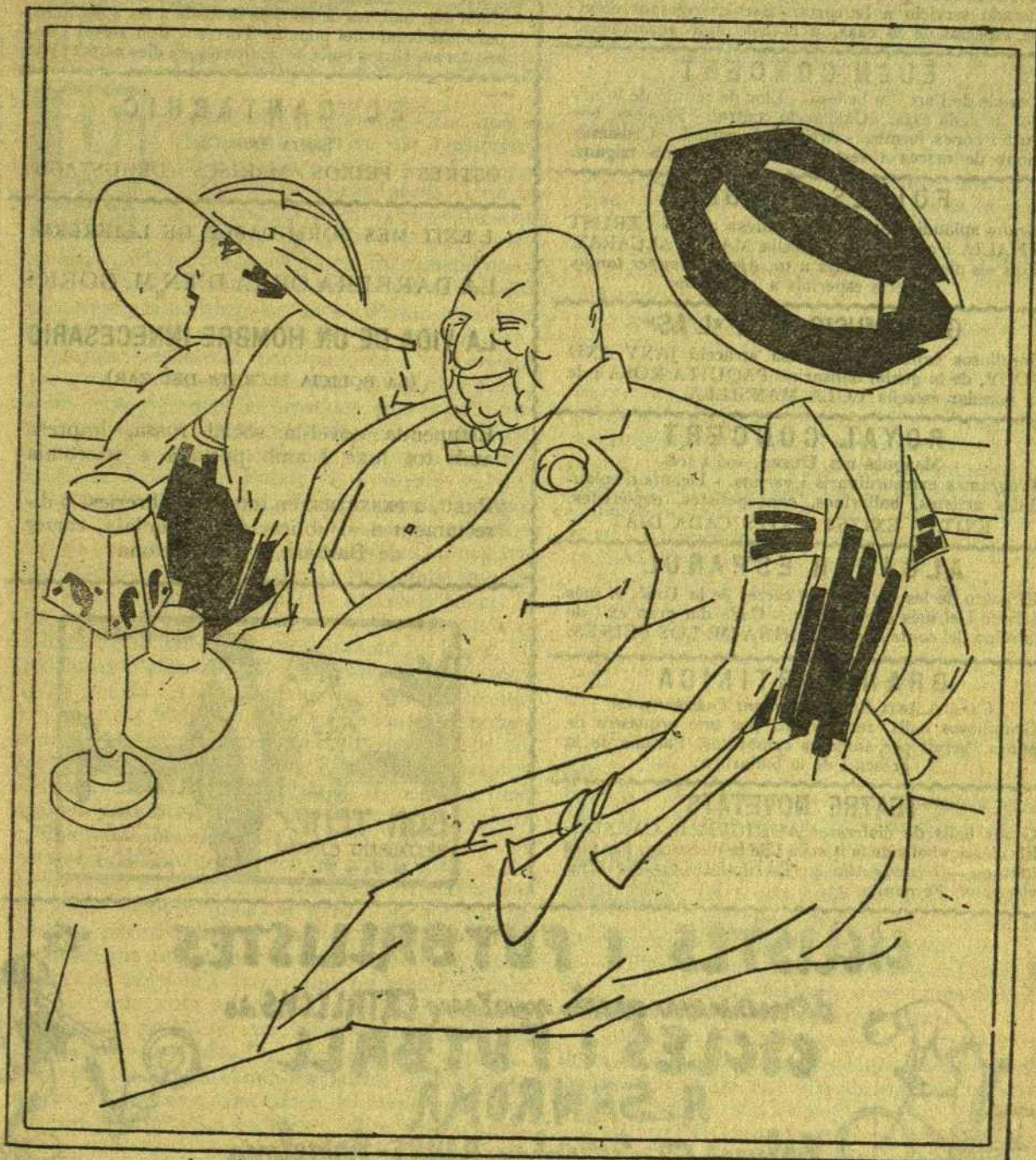

PAPITU

—Ja està col·locada la filla d'en Rafel?

—No. Jo prou ho volia, però no se la va deixar col·locar de cap manera.

Produites Noël

POLVO NOËL

EL MES ACREDITAT PER LA HIGIENE I TOILETTE
DELS NOIS I DELS ADULTES

COPOS NOËL CREMA PER EL CUTIS (VOLATILISABLE)
COLONIA NOËL LA MES REFINADA

GRAN CAFÉ RESTAURANT «TIVOLI»

Grandes conciertos todos los días, tarde y noche, por el renombrado QUINTETO VILA. - Económico y esmerado servicio a la carta. - Servicio de automóviles especial de la casa, a precios muy económicos.

EDÈN CONCERT

Temple de l'art i la bellesa. - Lloc de reunió de lo millor de cada casa. - Calefacció central. - Riquesa, bon gust i bones formes. - Artistes de cartell. - Consumacions de marca i restaurant de nit, amb tzigans.

FOLIES BERGÈRE

Grans aplaudiments a la grandiosa atracció TRUST THALIA i a la novella estrella MARIA ALCARAZ. Tots els dies, de 7 i mitja a 10, *Aperitif souper tango*. Coberts especials a 5 pessetes

GRAN MUSIC-HALL «L'AS»

Sorollosos èxits de la famosa atracció JANY AND JOEY, de la genial dansarina PAQUITA ROSA i de la popular estrella LOLA MANSILLA.

ROYAL CONCERT

MARQUÈS DEL DUERO, 106 i 108
Programes extraordinaris i variats. - Debuts d'aplaudides artistes, ballarines, cançonetistes, cupletistes.
EXITS! EXITS! EXITS CADA DIA!

ALCÁZAR ESPAÑOL

El palau de les varietés del carrer de la Unió, el més selecte i el més concorregut. - Cada dia gran èxit de la reina del *cante jondo* LA NINA DE LOS PEINES.

GRAN MARTINICA

CARRER ABAT SAFONT (davant l'«Espanyol»)
Grandiosos balls, tarda i nit, per una orquestra de punta. Servit per xamoses cambreres. Paradís de la gresca i de la ballaruga.

TEATRE NOVETATS

Grans balls de disfresses AURIGEMMA-CANADO. Els clàssics balls de la barrila i de la disbauxa. Els més luxosos. - Dissable, dia 4: BALL ROSA. - Per a invitacions, Fernando, 53.

GRAN CABARET «CAFÉ CATALAN»

Colisseu de la barrila i del bon humor

RAMBLA DE SANTA MÒNICA, 6

Cada dia, ball des de les 6 de la tarda a les 4 del matí, pel «jazz-band» del popular Torres. - Bon servei i bones dones. Grans balls de disfresses els dies 9-16-23 i 30

EL CANTABRIC

SANTA ANNA, 11

OSTRES - PEIXOS - MARISCS - DEGUSTACIO

L'EXIT MES FORMIDABLE DE LLIBRERIA

LA DARRERA OBRA D'EN M. GORKI

LA VIDA DE UN HOMBRE INNECESARIO

(LA POLICIA SECRETA DEL ZAR)

Estupenda novel·la social russa, impresa amb tot luxe i amb portada a tricromia

PREU, 2 PESSETES, en totes les llibreries, o directament a «Publicacions Mundial», carrer de Barbarà, 15, Barcelona

CICLISTES I FUTBALLISTES

demanen gran match CATALUNS de

CICLES I FUTBALL

A. SANROMÀ

Balmes 62 - Telephon A-1445 - Barcelona

Redacció i Administració:

Carrer de Barbrà, 15

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3'—

Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals

LES HORES D'AMOR SERENES

N amic em pregunta: «Per què no escriu una crònica als mosquits?» Jo ja estic acostumat a què em proposin temes extravagants. Una vegada un senyor va proposar-me que dediqués un article a las «idas-y-vueltas». Hi ha persones d'una imaginació que fa fàstic. Però, acostumat i tot a què m'indiquin assumptes absurdes, he de confessar que no se m'havia acudit escriure al PAPITU una crònica a aquestes bestioletes empipadores i *veraniegas*, malgrat l'haver escrit infinitat de vegades glosses a les seves parentes les mosques, fins al punt que, si un escriptor «moscòleg» hi ha a Catalunya, aquest sóc jo. Altrament, dec dir que si la proposició de dedicar un article als mosquits va semblar-me de moment tema banal, donada la importància dels assumptes que en aquestes planes es ventil·len (es ventil·len per la seva mala olor), més madurada la idea, he comprès que també la qüestió tenia en si extraordinària transcendència. El proponent del tema no volia dir que escrivís senzillament un article als mosquits de tot l'any, als mosquits d'alcova, sinó a aquesta plaga de mosquits que fa un quant temps han invadit la nostra honrada Barcelona. Fins fa poques setmanes, a ciutat no patíem altres mosquits que aquells noiets elegants (!) de Passeig de Gràcia, «Palace», «Edèn» i Ritz, de coll tombat a l'istiu i abric amb traveta; hi havia també els mosquits d'aigüera i, finalment, els mosquits d'aixeta. Pot dir-se que tots eren amoïnadors, però no perjudicials, a excepció dels darrers: tenir mosquits a l'aixeta era, és i serà sempre quelcom greu i inconfessable. Però, a part d'aquestes espècies, ara darrerament ha aparegut un mosquit nou, un mosquit de postguerra de tipus «Farman», amb un motor de dues hèlices, que vola admirablement i que allà on aterrisa ja poden dir que han begut oli. Són els mosquits encarregats d'un correu aeri transportadors de les tan acreditades febres palúdiques, marca «Alternas», que tenen la manufactura al Pla del Llobregat o en altres indrets de plantacions arrosseres. Amb la particularitat de què aquesta mena de petits aparells voladors acostu-

men a caure en vol planer sobre les carns rosades de les dones que valen la pena (valer la pena, és valer de dos duros en amunt), cosa extraordinàriament greu, perquè les professionals de la poca roba i les aficionades a ensenyar el cutis, enterades del perill d'una picada de mosquit portador de les febres, en lloc de donar carn a la *fiera* (vull dir, l'home), van al retraïment, com si en comptes de tractar-se del seu cos, es tractés del cos electoral.

—Sembla que ja no es veuen tants melics, ni tants caps de costella—deia l'altre dia un amic meu, bo i mirant-se a les dones que es passejaven per la Rambla; i afegia:—A l'últim, potser això s'anirà moralitzant. *El Patufet* i *La Mainada* hauran complert l'obra llur; PAPITU haurà quedat vençut.

Infeliç ciutadà, que veia signes de moralitat en lo que era pura precaució!

Però el fet evident i alarmant, molt alarmant, és que les dones es tapen, es tapen massa. Es tapen les vergonyes, les seves dolces i magnífiques vergonyes, que abans ensenyaven als quatre vents; es tapen tot el que podia interessar-nos a nosaltres, mortals, admiradors eterns de les coses tapades-destapades! I veu's aquí el problema greu: Els mosquits del paludisme vénen a resultar una mena d'agents de la Moral.

Moral i Paludisme! Sempre ho havia sospitat que la Moral era una cosa infecciosa que donava febre gairebé dia per altre...

L'AMANT FIDEL

'ALBERTINA—posem-li aquest nom, ja que d'altre no ens ve a mà—té el seu amic de viatge fa quinze dies.

Al foier de l'«Edèn», on treballa, es troba, una matinada, amb un company de l'absent. Es saluden.

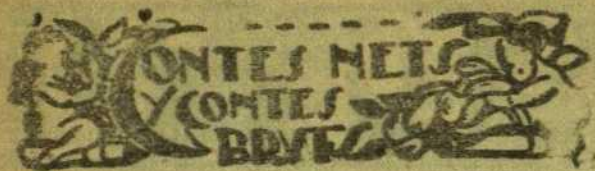
La conversa recae de seguida damunt ell.

—I Tití? (L'Albertina nomena al seu amic Titi, com les franceses *mon loup*, o les nenes de la Barcelona que treballa i juga, *cachorro*).

L'altre li'n parla llargament. Li mostra una lletra on Tití conta sa nostàlgia, mentre la seva amiga, tal vegada, es troba als braços d'un altre...

I l'Albertina, seriosament:

—Ai, no! Et juro que en els quinze dies que és fora no li he faltat mai, i que si arribés a faltar-lo, hauria d'ésser amb un amic seu!

LA CÍNICA

A dona d'en Fatjó era una cínica en tota l'extensió de la paraula, puix no sols es passava tota la tarda al cine, aprofitant la foscuria per a ésser objecte d'adoracions mudes però palpables, sinó que a les nits, amb tot i ésser mare d'un marrec de set anys, que dormia en la seva mateixa cambra, aprofitant el son de l'infant i l'absència del marit, que de nou a dues feia el «burro» a l'«Austràlia» com si fos una obligació, en el tàlem conjugal rebia a un amant.

El nen, alguna volta durant la grimègia materna, es despertava sobressaltat i deia:

—Mamà! Qui és que grinyola?

La dona d'en Fatjó contestava serenament:

—Dorm, maco, dorm. És el papà, que somnia que l'arrastren d'as.

El nano tornava a dormir convençut i aquella Mesalina de baratillo prosseguia amb les seves aficions...

Una nit, cap a cosa de les onze, quan la funció quotidiana ja havia començat, la porta del pis s'obrí i en Fatjó entrà al seu domicili. L'amant sortí d'entre els llençols, agafà la roba i s'amagà sota el llit. En Fatjó penetrà a la cambra. La muller féu com si es despertés.

—I ara! Com és que has tornat tan aviat?

—Sí, mira: que a la tercera volta ja m'han escurat l'armilla.

En Fatjó començà a despullar-se. Al tombar-se de cara a la criatura, veié a aquesta amb els ulls oberts com unes taronges i cara d'espant.

—I ara! Que no dorms?

—No...—féu el noi sense pugué articular cap més paraula.

—Apa, apa, dorm, que demà tens d'anar a estudi.

En Fatjó apagà el llum i es ficà al llit. Al cap de pocs moments el noi pogué enraonar:

—Papà, a sota el llit hi ha un home.

La mare féu un brinco.

—Apa dorm, tonto, que somnies!

Passen dos minuts i el noi hi torna:

—Papà, hi ha un home sota el llit.

—Què dimoni diu aquest bordegàs?

—Res, home; que somnia. Dorm, nen.

Però el nen, res:

—A sota el llit hi ha un home.

La cínica veient la situació compromesa, s'aixeca i encén el llum.

—Veiam! On és aquest home?

—A sota el llit.

La dona d'en Fatjó s'ajup i...:

—Ai, ai! I tenia raó el fillet meu! Què hi fa vostè aquí sota? No se'n dona vergonya, poca-solta? Tan gran i espantar d'aquesta manera a la quitxalla? Surti d'aquí de seguida!...

I la dona d'en Fatjó serenament acompanyà a l'amant fins a la porta del pis, li féu un petó i tornà a ajuntar-se en el llit amb son marit com si tal cosa.

CASTELLANADES

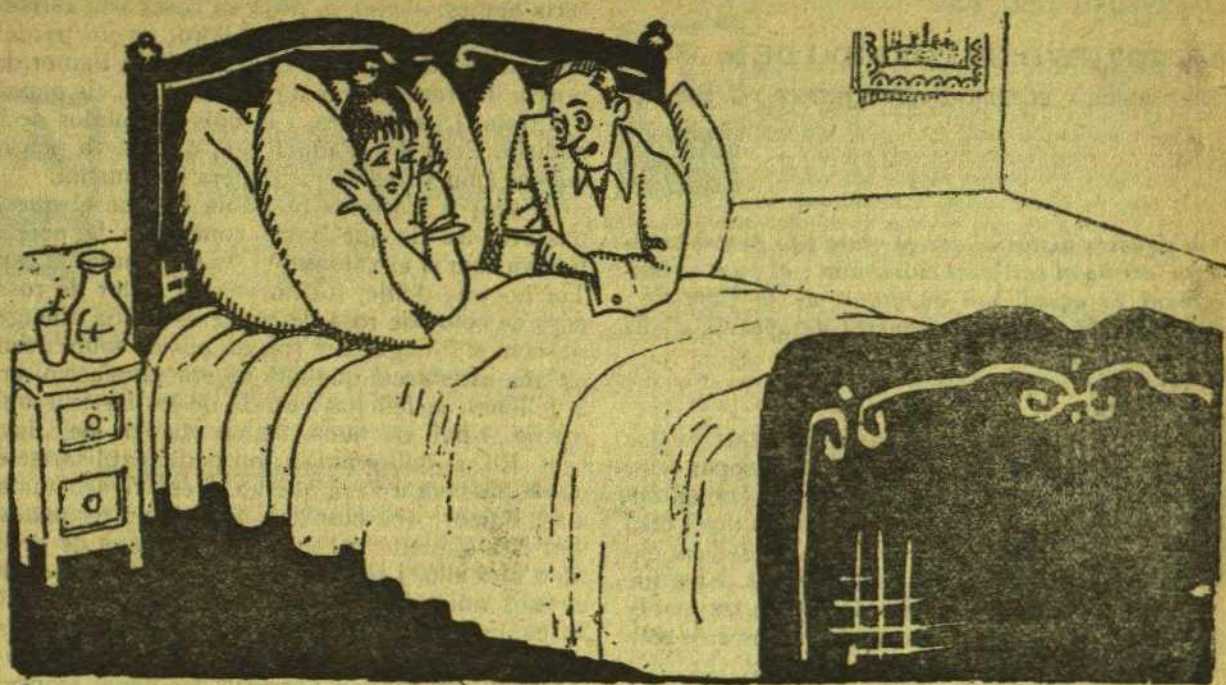
ELS QUINZE METGES MES CONEGUTS DE BARCELONA

- Doctor *Pues Ojo A*, o sia, doctor Carulla.
 » *Gallo Arte*, doctor Gallart.
 » *Agrieto*, doctor Asquerdo.
 » *Que Real Tono*, doctor Queraltó.
 » *Escoges*, doctor Trias.
 » *Fornican Alto*, doctor Cardenal.
 » *Torcido Nada*, doctor Torres.
 » *Corazón Bravo U*, doctor Coroleu.
 » *Pedro Arte Nave*, doctor Perearnau.
 » *Luto Siete*, doctor Dolcet.
 » *Vino Vete*, doctor Vives.
 » *Bueno Hijo*, doctor Bofill.
 » *Vive Sano*, doctor Viusá.
 » *No Hubiera*, doctor Noguera.
 » *Corazón o mi Nariz*, doctor Corominas.

—Encara tapissses el respatller del sofà?

—No. Ara el cul tapisso.

—Per tu tinc una debilitat, Ramona!
—Prou que ho noto!

EL DIJOURS SANT

I

A la noia que als vint anys no és casada,
o encara no li ha sortit promès,
Dijous Sant és per ella una diada
que lluir pot el garbo d'allò més.

I el jovent, dant alguna trepitjada,
o clavant pessiguets impertinents,
així van d'una església fins a l'altra
per seguir quasi tots els monuments.

Tornada:

El Dijous Sant és diada
que surten les robes fines,
com igual les mantellines
airejar-se pels carrers;
és un dia de conquestes
que arreu cerquen les modistes
i el que jo he cercat promès.

II

Des del Pi, Catedral i Santa Maria
dues o tres amiguetes sempre anem,
on s'hi fa fina broma tot el dia
quasibé amb tots els joves que trobem.

I allí dins, en la fosquedat del temple,
em clavà una sageta el nen Amor;
jorn de goig, que a ma pensa tindrà sempre
on florí l'amor pur en el meu cor.

(Tornada)

III

I essent fosc passava moltes vegades
que durant el curs de la processó,
com he dit, es donaven trepitjades,
prò també s'acceptava algun petó...

Aquest any mon Lluís, que és un tronera,
presumia lo que es diu de valent,
i mirant-me, n'omplenava de cera
tot el traje d'un del seguiment...

(Tornada)

UN NOTARI ENAMORAT

MEMORIES D'UN CORRIDO DE 40 ANYS
LES PUBLICA EL LLICENCIAT QUIRZE DE BESORA

VI

On aquesta història, que fa riure i fa plorar alhora, arriba al seu punt culminant: el punt culminant és aquell noi enamorat de la Camèlia; i on es fa saber com aquesta desapareix d'«El recó dels sospirs».

QUELLA nit el senyor Torrents va dur a sopar a la Camèlia, a sopar fort, perquè volia fer-li veure que ell era ric i generós, perquè sabia que l'ofici a què fins llavors s'havia dedicat era un ofici que gastava molt, i perquè ja no es podia separar d'ella de cap de les maneres. Fins llavors el seu amor, el seu amor de tota la vida, havia sigut la notaria. I d'això no se'n

—Em portarà al cine, Ramon?
—Segons com ho agafi, Maria.

riguin ni se n'estranyin: l'amor dels homes, de certs homes, sovint es posa en coses ben estrambòtiques: en un gat, en un lloro, en un pardal, en el joc del dominó, en el del tresillo; l'amor del senyor Torrents havia sigut la notaria, els papers i la tinta, i les plomes, i la pols i la pudor de la notaria. Però des d'aquell dia, que ell va pensar marcar amb xifres vermelles, era la Camèlia.

El senyor Torrents no sabia ben bé el que li passava des de que havia conegut a la noieta. Estava com si el xampany li hagués pujat al cap. Tot ho veia doble, tot ho veia de color de rosa, però de color de rosa de carn; es sentia alleugerit, com si li haguessin tret un pes de sobre; sentia una satisfacció que allò no era satisfacció, era la felicitat, la felicitat vestida de les festes i amb sortija, i ball de rams, i amb «coros» de Clavé i tot. Ell, el pobre notari, no podia explicar-se el que li passava... i era que no hi estava acostumat a fer l'amor, una cosa tan divertida i recomanable. Era que ell no havia tingut temps de dedicar-s'hi a allò, i s'havia oblidat de què al món hi ha uns animalets que porten faldilles i cabells llargs, que en diuen dones, que donen molts disgustos, però que, de tant en tant, donen tan gust!

Per ell, pel senyor Torrents, les dones eren vídues que negociaven la pensió del difunt, o filles que demandaven als pares, o casades que volien el dot. Per ell les dones eren una mena de gent de quins embolics vivia i podia pagar el lloguer del pis, els passants i la subscripció de *La Vanguardia*. I al trobar-se amb una dona als braços, i al trobar-s'hi tan bé, va pensar: «Ja no la deixo escapar!»

I a l'endemà va desempenyar la Camèlia amb tot goig i orgull, com si desempenyés la custòdia. Va donar una propina a la criada.

Mentrestant la Camèlia arreglava les maletes com si hagués d'empendre un viatge. I ja l'emprenia: se n'anava cap a la vida honrada, que per ella tenia l'encant de tot lo desconegut. Guardava els seus llibres, el seu epistolari amorós, les seves Memòries—que publicarem un dia, perquè és llàstima que quedin inèdites,—les seves robes.

Quan va estar llesta es va despedir de totes les companyes de treball amb petons i abraçades. La mestressa plorava com si li arranquessin un queixal. El senyor Torrents també estava molt emocionat.

Eren les cinc de la tarda. A baix al carrer esperava un cotxe tancat. Quan el notari i la Camèlia hi van entrar, totes les companyes eren al balcó, cridant i plorant:

—Adéu!
—Recorda't de nosaltres!
—Ja m'escriuràs!

I com que al carrer hi havia més gent que en un concert de la banda municipal, un senyor va preguntar a un taverner:

—Què passa?
—Un boig que retira una...
—!!!!...

CONTES A CAU D'ORELLA

LES PESSIGOLLES

AQUESTA dona no li agraden els homes!—deia un amic meu, tot estranyat, referint-se a una rosseta deliciosa.

—I això t'estranya?
—Es clar! No en viu?

—De què?

—Dels homes.

—Sí, però en viu per força. Els homes... com t'ho explicaré?, són l'ofici; les dones, l'afició.

—Si que, *amigo*, quines aficions! I de què li ve aquesta mania?

—Vols que t'ho conti? Del col·legi. La Conxita, quan tenia catorze anys, estava tancada en un col·legi de monges, de monges aristocràtiques. Perquè has de saber que la Conxita no és, com les altres, filla d'un capità o d'una portera. I era bonica com una confitura, com una joguina.

—Quins jocs hi hauries fet, murri!

—Vols callar? Si no, no segueixo.

—Ja he callat.

—I era innocent com una coloma, com un lerrouxista, com en López-Picó. La primera vegada que va trobar el llit tenyit de vermell, va creure's que es moria. Al col·legi va fer amistat amb la Clotilde. La Clotilde era una morena d'aquelles de deixa'm encendre, o no em deixis, que ja encendré jo. Plena de carns, nirviosa, un xic masculina. A l'hora del passeig, la Clotilde agafava a la Conxita i li deia, amb els ulls molt encesos, la veu ronca i la boca tremolant: «Que ets bonica, Conxita! Que deus estar ben feta! Oi que estàs molt ben feta?» I acompanyava les seves paraules amb les mans d'una manera que feia fredat. La Conxita, pobreta!, responia: «No ho sé.» «No ho saps? Que no t'has mirat mai?» «Sí; la cara, el coll, els braços... Lo altre és pecat!» «Ai, Reina santíssima! Pecat! Què ha de ser pecat! Amb un cos tan bonic!» La Conxita es tornava vermella com una cirera i fugia a reunir-se amb les monges. Altres vegades, més endavant, la Clotilde l'agafava, pels corredors, pels recons del jardí, i l'abraçava, i la besava a la boca. La pobra criatura sentia com un desmai i no es podia valdre. I una nit la Clotilde, que dormia al costat de la seva enamorada, quan totes les altres ja somiaven el promès, va fer, inflant la veu: «Uuuu!» I la Conxita: «Clotilde! Clotilde! No sents? Tinc por!» «Tens por? Vols que vingui al teu llit?» «Sí.» I la Conxita va sentir el cos calent de l'amigueta arrapat al seu: «Abraça'm fort, fort! Així no tindràs por.» Uns petons. Uns sospirs. I, després, en la fosca, la veu de la Conxita: «No em facis pessigolles!» «Si no són pessigolles!» De llavors que a la Conxita no li agraden els homes.

DES DEL GALLINER

LÀSTICS, avui sí que fas cara de Pasqües!

—Ja pots ben bé tornar-ho a dir, maleït sia el fetge d'un sereno! Avui estic més content que la de casa quan li toca «recreio».

—I això? Que has tret la rifa?

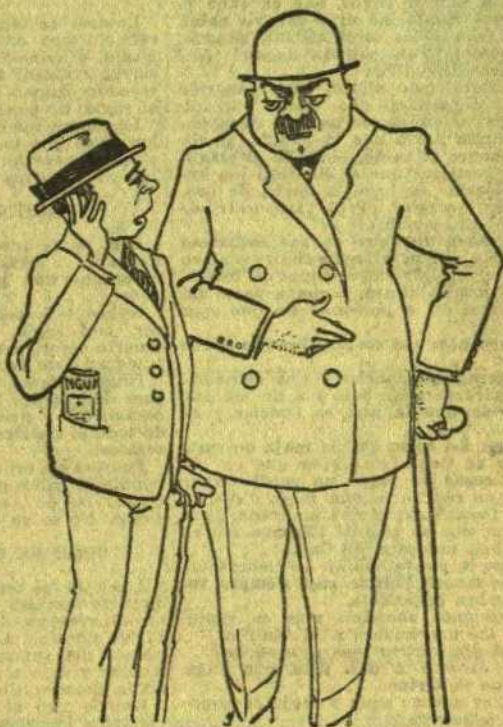
—No. És que un senyor que, a la cuenta, és «parodista» i escriu en no sé quin tinglado del «traïato», ha dit que em farà emprovar, i si em donen per baix, em guanyaré la segona pàfia, vatua la mangra!

—Tu, cantant?

—Sí, noi gran. I d'òpera! Veuràs: no canta en Gorgé de bariton i és baix? No fa de tenor en Castro? Per què no puc jo, que tinc una veuarra que fins el peixater del pis de sota me l'enveja, fer forrolla davant de la conxa?

—La teva dona?

—Errada. La conxa és aquell forat per on fiquen al que apunta. Si els engresco amb la gargamella, adéu «claca». S'ha acabat això de fer l'enze amunt i avall i gastar culots de calça. La sogra, que encara no vol dinyar-la, sempre em pregunta on el frego el cendrer, vatua les fulles de sanet! Està clar: vés al «Liceu» a sentir a en «Pòlit» cantant la «Tosca», i a la Vix fent aquella bandarra que va fer perdre el cap a un sant, amb aquell «aseyu»; vés al «Tivoli» a veure lluita greco-romana per la part de dins i a en Llimona substituint al Sagí, que, a la cuenta, se n'ha anat a la torre; vés al «Circo» a veure al Charlot, que fa riure més que en Grañé parlant castellà; vés al «Poli» a emulsionar-te amb uns lladres que Déu n'hi do ret; vés a l'«Espanyol» a veure a la família Morano, fent fer mullader a les senyores; i al «Doré», on hi canta una «alondra» que llàstima que no tingui una gàbia més espaiosa... Ja t'ho diré: que un no pot donar-hi l'abast. Ah! Si em donguessin per baix!

—Vull presentar-me per a regidor per algun districte. Potser em presentaré candidat...

—Candi què?

—Dat.

—Per on?

—Pel tercer.

EN MAYA FRENTE AL LITORAL.
EN BUCHEN: BANDO NÚMERO 18
DEL PASEO DE GRACIA.

EDICIÓN DE BARCELONA
ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

LO TENDRÁN DE DEFENSIÓN
TENDRÁN FINIS PARA ATRINER
LAS RECLAMACIONES.

Año I

DIRECTOR BUENDIA Y GASSOL

Núm. 124

CRÓNICA ESTUPEFACIENTE

(ENDINADA POR NUESTRO HIPERBOLICO
BUENDIA Y GASSOL CON EQUIDAD Y
ASEO.)

Hay para tirar el sombrero al fuego, a buena refé. ¡Miren que un servidor, tan tocado y puesto, tan cayo y representativo, ir al agua como un vulgar Riera! ¡Si hay para herirse! Pero yo ya he sacado el entrellado del cómo y del qué de la cosa, ¡y ya irán a bordo a comer galleta, ya! ¡Se harán diez piedras! Es lo que me dice una señora con la que me arrozo: «¡Véngase! Cuando la raspa vino a decirme que había ido al pote, que de qué que hago un estropicio.

—¡Tus informes son malos!—la hice con cara ferreña.—Son de fígui fígui.
—¿Cómo, que son de pan mojado con aceite mis informes? Entérese. He estado seis meses en casa de un señor solo...

—¡No trató de estos informes, sóminal! Digo que te han levantado la camisa...

—¡Vaya una suelta! Usted mismo, anoche...

—¡Que te han encerrado! Que yo no puedo tener ninguna derrota...

—Yo no sé si le han roto una D o una J, ¡pero puede subir de pies que no ha tenido más de un voto!

—¡Caral! ¡El mío!

Yo que sí que, a corre-cocida, me engiponé el vestido de las fiestas y días de gala—sí, gala, ¡no ríal!,—y piernas ayudadme corri a casa de la señora Tuyas, que hace como los buzones, es decir, que sirve para tirar las cartas... Y la señora Tuyas, que en sabe la prima de este ramo, me dijo que yo había hecho higo porque los otros habían ganado. ¡Malditos otros! ¡Mala negada hagan! ¡Ah! ¡Pero se harán la astilla!

Y vet-ho aquí como ahora, para ganarme los galipis y la carne de olla, tendré que volver a trabajar el chiste con aquella elegancia y buscarme una flavia que la habilite. Menos mal que, siempre al tanto, tenía en el magin un pedo de bestiezas que si Montero las hubiera arpegado, se hace la barba de oro. ¿Que no soy modesto? ¡Peé! ¡Los padrinos me pusieron otro nombre!

¡A ver si saben un tísico en qué se parece a un periodista al que le pegan cuatro o cinco chófers? Pues «en que sufre golpes de toos»...

Y yo si frío una llisara, a cierta parte del cuerpo personal de la persona? En que «pez caizo».

Y un temporal a una cocina? En que «tiene c'acer...olas».

Dos carreteras, una ancha y una estrecha, ¿en qué se parecen a un bote y a un manjar caro? Pues, en que la una es l'ancha y la otra es l'angosta...

Otro de fino. Así como hay la maja de rumbo, la maja de Goya, etc., ¿por qué en las eras de las casas de payés no puede haber majas? Porque resultaría una maja d'era.

Si Ramón Casas compra una manzana, ¿por qué tiene con ella un tesoro? ¡Porque ahí es nada tener una manzana de Casas!

¿Por qué se le puede hablar de ciencias al que va a los toros? Porque casi siempre resulta un hombre en-tendido.

¿Qué expresiones abundan más en castellano? Pues las expresiones a la familia.

¿Cuál es el diminutivo más poca-suelta?

El llamar granito a una roca que haga más bulto que Solferino.

¿Qué agua es apenas agua y moja de aquello más? El agua-cero.

Una casa puede ser blanca y no serlo a la vez? Sí. Porque a la vez que blanca, puede ser morada.

¡Veinte!, dirán ustedes, ya cabreados (y decir 20 es igual a decir *re-diez*): esto ya es to-marnos el cuero cabelludo! Tengan un poco de aguante, que en un tres y no nada acabo.

Ahora se me quedarían en el pap, y Dios nos enguarde de un ya está hecho. Recuerdo que a un tío valenciano, que tenía para mi uso particular, le tuvieron que operar de un chiste en el cogote...

¿Por qué los ricos no toman un baño entero? Porque todos prefieren su «cuarto de baño».

¿Qué países son los que cuesta más respirar? Los que tienen medio ambiente.

¿Qué pide el público que le den a un banderillero? Que le den dos palos...

¿Por qué a un corrido es difícil hacerle sentar la cabeza? Porque lo que que generalmente se sienta es... lo otro.

En fin: pliego porque hay una romana caprichosa, que está socavada por un servidor y me espera en decubito supino... Esta romana puede que luego me pese, pero si ustedes oyeran con qué gracia me dice «¡Perdío!» cuando fisiología conmigo, comprenderían que mengui estuviese tostado por ella.

No hay que encaparrarse. ¿Que me han hecho un Weyler los electores (o sea, un feo)? Bueno. Hago como los camálícos: me lo tiro a la espalda. No haré como uno que yo sé que del disgusto ¡ni mea...contestado hoy al verme!

BUENDIA Y GASSOL

Sanguinolento crimen criminal en Cascarrías de Abajo

EPILOGO

Deseoso de tener al tanto a nuestros lectores, nuestro corresponsal en Cascarrías de Abajo, provincia de Albacete, nos endiña por correo extensos detalles del hediondo y esparvedor crimen descubierto en dicho pueblo al rayar las cuatro de la tarde del día 27.

La pluma temblea. Los pormenores son más horribles que los que publicamos en nuestro número anterior y que tan del agrado fueron de nuestros culturales lectores.

¿QUIEN FUE EL AUTOR?

Esta es la incógnita. ¿Quién es?... ¿Quién ha sido?... Estas mismas preguntas nos las repetimos una y 1,222 veces, pero como si aquel.

La mente humana no concibe que un mismo ser, con modo, arte, aseo y economía dé muerte atroz, lenta, a las cinco víctimas que integran este triple crimen.

Interinamente, el pundonoroso y aguerrido juez de guardia ha decretado el auto de procesamiento y prisión, con todos los ets y uts, de todo el pacífico vecindario, incluso los concejales.

Fuerzas de orden público patrullan por las populosas calles para que no haya mandanga. Cascarrías de Abajo presenta un aspecto desierto. No se ve a nadie.

COMO SE COMETIO EL CRIMEN

A eso de las tres y media, en la Posada del Juanete servíase el almuerzo al esbelto y conocido viajante don Inocente Cascarrón, natural de Bonifar. A don Inocente, según se desprende del sumario, no le sentó bien el almuerzo y dijo el nombre del tocino al dueño de la posada, Cirilo Mamporro (a) Juanete.

Este le tiró al viajante un bote de bicarbonato a la cabeza y cinco tiros de revólver, penetrando todos los proyectiles en el corazón, menos cuatro, que afortunadamente no hicieron blanco.

Don Inocente dijo, en inglés, «¡Ay de mí! y desplomóse en el suelo, cayendo en posición supina. Una hora después era cadáver. Eran las 9 de la noche.

VICTIMAS EN GRUESO

El Cirilo, después de cometido el apuesto crimen, acercóse a su víctima y le afanó la cartera, el reloj, cadena y un calcetín. En el momento en que disponíase a envolver el cadáver con un pañuelo, un guardajurado apareció en el terrado de la posada.

—¡Alto!—profrío el guarda amistosamente, encarándole una carabina.

Cirilo se abalanzó al guarda. Ambos rodaron por el suelo, pero el guardajurado, indolvidado de fuerza probada, pisó al Juanete, quien dejó ir un grito horrible y abriendo una navaja cercenó ambas piernas al guarda. Este, naturalmente, cayó al suelo.

Entonces Cirilo le mondó la cabeza, previa seccionamiento. Entonces un niño de edad entre seis y diecisiete años, penetró en la posada. Era hijo del guarda escabechado.

Ingenuamente preguntó:

—¿Es que va a hacerme una baldufa con la cabeza de papá?...?

Por toda respuesta el Cirilo dió un desca-bello al infante, que dobló.

El Cirilo le cortó también la cabeza, y con la sangre, con una brocha de afeitar, dió una capa de color sanguíneo a las dos cabezas. Se ve que no hi era todo.

UN PEDO DE VICTIMAS

En la planta baja de la posada, la familia de Cirilo tenía establecido un comercio, en el que se vendían jamones, azucarillos, aceite mineral, abortivos, aeroplanos, volatería, sub-marinos, ataúdes y cajetillas de a cuarenta y cinco, cuyo comercio ayudaba a vivir a Cirilo y a su reducida familia, compuesta de mujer, veinte y tres hijos, veinte y dos de ellos varones.

Por un incidente casual, pasó a aquella hora la comadrona de Cascarrías, doña Comadreja Metemano, distinguida esposa del habilitado don Zacarías Zacaras y Sacases. Dicha frolana, sin reparar en los diez cadáveres que obstruían la puerta, se acostó al mostrador y dirigiéndose a la fiera, dijo con voz de farsate:

—¿Tiene usted quesos de bola?

Animóse la cirileasca faz. Ni corto ni perezoso cogió las dos cabezas y envolviólas en un número de *La Vanguardia*.

—¡Lléveselos usted, señora, que son frescos! La medical dama dió las gracias con sonrisa angelical y tocó el dos.

Una vez solo, el Cirilo contempló sarcásticamente a los difuntos. Sonrió, sacóse un periódico de la gorra y exclamó:

—Vamos a enterarnos de lo que opina Carabó acerca de la enftisus.

Y se engolfó en la lectura del periódico.

Entretanto los cadáveres continuaban en posición supina, sin decir ni Pío.

Pero se hace tarde y quiere llover.

Seguiremos mañana.

POESIA FINA

Por correo y sin hilos, recibimos esta choncha poesía, la mar de poética. No sabemos si es que nos levantan la camisa, o bien si Villaspesa quiere ser de los nuestros:

«Viene Aurora
mi aurora
seductora
a toda hora

con caricias fecundantes de los prados

esmaltados de colores.

a deshora

donde mora

y siempre llora

la lasciva violeta palpitante

con la miel de tus amores.»

F. VILLASPESA

—Amb una vídua rica et cases, Lluís?
 —Sí.
 —Apa, noi, que ja lleparàs alguna cosa!

HISTORIES DE BESTIES

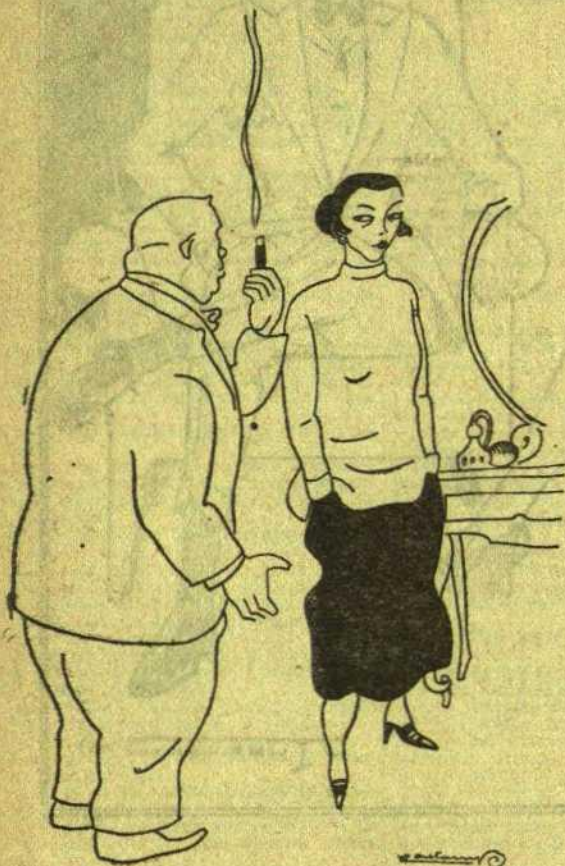
EL PEIX QUE ES PORTAVA L'OLI

El peix que es portava l'oli era, naturalment, un llus. Jo no sé si vostès ho sabien, però el peix que es portava, es porta i es portarà l'oli, és el llus. I per a comprovar que no els enganyo, només cal que es fixin, al passar, en aquestes olioses rodanxes de llus dels aparadors de les tavernes freqüentades per obrers, empleats obscurs, pobres, i altra gent dolenta i perillosa. Són rodanxes de llus de l'any passat, de l'any de la crema dels convents, de l'any del còlera, i encara guarden l'oli!

Doncs bé; jo els vull contar la història d'un llus d'aquests, per a escarment de corridos inexperts i confiats.

Va néixer una *mañana del mes de abril*, no precisament en un bosc de cocoters—perquè al fons del mar no estan per cocos—sinó entre unes roques peludes de molsa, algues i altres herbes marines. Lo primer que va fer, en obrir els ulls, va ser badallar. Després va dir:

—Em sembla que m'hi divertiré aquí, amb tant mullader!

—El metge m'ha dit que necessito distraccions.
—De quin gènere, Pepeta?
—Masculí.

I d'això no se n'estranyin, perquè els peixos, tant si es porten l'oli com no, ja parlen així que neixen. Per això moren tan aviat: per xerraires. Les dones tenen més resistència.

Després d'això va córrer darrera una llussa menor d'edat que passava. La família i els amics de la família es van escandalitzar.

—Això és un escàndol!

—Un *ludibrio*!

—Aquest peix ens farà caure els ulls de vergonya!

—Es un sicalíptic!

—Un *D. Juan Tenorio*!

Al poc temps ja s'empolainava més que una núvia i empaitava a les femelles que era un gust. Un gust per ell i un disgust per a la seva família. Perquè venia de pares morals, molt morals. El pare deia:

—Si ens arriba a sortir peixa, amb aquestes aficions, i aquest foc, ja et dic jo que ens hauria fet veure la padrina!

Però el peix no estava per sermons ni per moralitats. Anava a la seva. I qui va a la seva, no està per a res. Es posava un coral a l'orella, una perla al pit, i siguem-hi! Siguem-hi volia dir fornicuem-hi. Al vespre arribava a casa amb unes ulleres que ni la dama de les camèlies.

Perquè no se li resistia ningú. Vídues, casades, solteres. El fons del mar semblava una fonda d'habitacions a totes hores.

—No sé pas què els hi dóna—deia un peix que ja estava retirat d'aquells jocs.

—No sé pas què té!

—Sí, home—va atinar un altre:—que es porta l'oli!

De llavors ençà tothom el va respectar més encara del que el respectaven.

Però un dia... quin dia, Mare de Déu!..., perseguint a una peixeta que encara estava per a estrenar, va caure dintre una xarxa. I, és clar, com que es portava l'oli, va ser el primer que va anar de cap a la paella.

En senyal de dol, els calamars van deixar anar tota la tinta i van ennegrir el mar.

TOT ÉS PROGRESSAR

No fa gaire, en un benefici, presentaren un famós «torero» a un baix que acabava de debutar al «Liceu».

—El senyor Fulano, en qui l'art ha concebut moltes esperances...

Parlaren. El «torero» no entenia res de música. L'altre li contava que aviat comptava anar al «Real» de Madrid, que en Làzaro l'havia felicitat, que la premsa en parlava...

I, en despedir-se, el «torero», amb la més bona fe del món, li digué:

—Molt bé, molt bé! A veure si quan ens tornem a trobar *vostè ja és tenor*!

PAPITU-ESPORT

FUTBOL

Vaya, vaya, senyor Gamper, si hem de seguir fen brometa ens hi darem les cartes i així serem nosaltres qui farem el burro per matar l'estona. Abans de veure aquests partits, més ens estimem que s'ho facin a la morra i que el que guanya, guanya. Anirem a veure com els nanos juguen a bales, que quan menys hi ha bona fe i no tindrem que fer cua.

Ja estem una mica tips de lleteres amb noms estrangers. Volem gent que vingui a distreure'ns i no pas que siguin ells els que vinguin a distreure'ns viatjant a l'esquena de l'adició.

El diumenge va tornar-se a presentar el «Servette» davant del «Barcelona».

En farem comentaris perquè ens en cuidem, però no perquè s'en mereixi la pena.

Dels sis gols dels de casa, en Gracia tres, per allò de les tres gracies, en Piera dos i l'altre en Cella.

El «Servette», perquè no sigui dit, en va fer dos.

En Samitier feu més postures que si jugués al trenta i quaranta.

En Sagi Barba molt treballador però amb poca sort.

I el públic... molt empipat.

PIERA

OZZIR

BRUGUERA

BOXA

El públic de casa, donà una nova prova de lo molt que li agrada el joc francès, que al cap de vall sols la llengua el diferencia del nostre. L'«Iris» semblava un cubell d'arengades y si aquestes arengades haguessin estat tant enlairades com ho estan els diumenges a la tarda disfrutant de la ballaruga, no se pas com n'haguéssim sortit.

En Marcos ens demostra que aquesta moneda no està pas tan baixa com dinen. Llàstima que amb tot això l'Herrero no hi té res que veure i l'altre s'explica a mastagots, però no per això el ferrer de tall es queda curt i s'ho fan com si hi juguessin una plaça de conceller.

En Vila que es passa la vida de cara al Palau de Justícia i sentint gemes, es presenta amb un deshabillé tot encisador Chispita fuego, pum.

Va bastant suix de molles i s'agenolla, lo que sempre és una mala senyal. Es molt calent (de sangs) i té més gènit que l'ideal Porrini quan s'empipa amb els cambrers.

En Gonzalez que s'ho pren amb bastanta calma, para amb molt de salero... els cops que l'altre li endinya, i en varies ocasions també es tomba la truita.

En Gonsalito s'emporta la Victòria i en Vila, una pelada... al nas.

Qui juga a donar pinyols? Tres, sis, nou. Ja som a Sans. Silenci trencat per l'armonios so de la paella de la que en perta el mànec en Granados. El filabarquí Vallespín i el pinturer Alis, s'encaren fit a fit i amb aquell amorós desig de desfer-se el respectiu físic, comença el nano del tupé amb aquelles filigrames de les que n'és el rei, i el xato ros amb aquelles copets al nas, de tres i a fora.

El públic s'emuliona, jo bramo, tots estem amb un ai com si ens trenquessin alguna cosa i els pugils segueixen amb aquell tren que els ha de portar a l'enfermeria.

L'Alis, al segon round, està més grogi que un canari, però després es refà i li ensenya les dents a en Liniset.

En Casanovas declara combat nul i es declara també una bronca, encara més grossa que aquelles manifestacions de carinyo tan acertadament dedicades al pare d'en Gaston.

En Gay, campió de Bocas del Ródano que diu l'Spiker i en Grassi que no deixa aquells culots de color de carbassa, ens fan passar tres quarts bastant bé. En Grassi, que mai para de gratar-se el nas, acaba amb un ull que sembla una torradora.

Encara que en Casanovas digui lo contrari, nosaltres declararem vencedor a en Gay, perquè sí, perquè ens dona la gana i prou.

I fins el vinent dijous, que veurem a en Peret amb en Gabriel.

Mentre l'Elias segueixi tan bon xicot com fins ara, ja serem amics i el públic sabrà deixar-hi caure les peles.

DEL SAFARETX ESPORTIU

—A en Reyes li proposem que arbitri amb un embut, perquè, si no, no el sentim.

—Aviat tornarem a veure al sanguinari Ubach, però li aconsellem que, si no vol pols, que no perdi tantes nits a «La Sirena», i que si no vol que el jutgin a la italiana, que deixi alguns amics, perquè, digues-me amb qui vas, i... bueno; ja ens entenem, oi?

—L'Artero diu que ja està tip de posar mitges soles i talons. El recomanem a l'Elias perquè el contracti.

—Els managers d'en Vallespín, que prenguin el costum de mullar-les les munyques, perquè ja estem tips de tanta tenda de campanya.

—Durant un dels partits jugats entre el «Barcelona» i un tim estranger, es trobaven a la tribuna tres xamoses senyoretes, de quines se's hi apoderà una tan forta emoció veient maseles mig despallats, que donaren lloc a un joc de paraules que'ns feren riure en extrem, ja que donaven lloc, en les imaginacions papistesques, a una doble interpretació.

Atacaven els estrangers amb brió contra la porta del Barcelona i mitjos i davanters estaven a la defensiva, quan en Samitier, amo en aquell moment de la pilota, fou carregat pel darrer per un dels davanters contraris, i adonant-se'n les sosdites senyoretes del perill que corria en Sami, arrenquen en un crit i una d'elles diu, com si ho pogués sentir l'interessat: —¡¡Cuidado, Sami, que te entran por detrás y te van a hacer una porqueria estos tios!!!

Esclafirem una rialla, i aleshores, fent-se càrrec la interfecta de la mala interpretació donada a ses paraules, la rojor li pujà a les galtes. Malgrat ésser castellanes, devien ésser llegidores del PAPITU.

XIMPLERIES

—En què s'assemblen la carn d'olla i els gols?
En que per fer l'una i els altres és indispensable la pilota.

—Dos pagesos, pare i fill, llegeixen un gran rètol que diu Foot-ball. El noi pregunta a son pare: «Pare, què vol dir això?» «Que no saps llegir? Que fo... ball, home!»

—En una vetllada de boxa. Un dels combatents cau fora de combat i un espectador exclama: «Knock-out!» (Es pronuncia nocau.) I un del costat li contesta: «Què t'empatolles! No veus que ja és a terra?»

—Un fotògraf en què s'assembla a un ciclista?
En que tots dos fan viratges.

—I un inspector de policia perseguint a un lladre, en què s'assembla a un ciclista corrent en velòdrom?
En que no poden perdre la pista.

—En què es diferencien un col·legi de noies i els boxejadors?
En que en el primer fan crochet i els altres reparteixen chochets.

—I una nació que està en guerra, en què s'assembla a un boxejador?
En que l'una i l'altre bloquegen.

—Per què perden tots els equips de fútbol que juguen amb el «Barcelona»?

Doncs, molt senzill: perquè han de xutar a Zamora, i com que és tan lluny, no hi arriben.

MUSIC-HALLS

QUAN aquestes ratlles surtin a la llum pública, ja seran fora de l'«Alcàzar» les «Tour Madcaps», anunciades graciosament amb el subtítol de «Las 4 inglesitas juguetonas». Jo no hi he d'afegir res. Quatre senyoretes de llengua estrangera i juguetonas?... Es llastima que se'n vagin tan aviat. Si es quedaven i es conegué el «truco»... no sabrien per quin cap posar-s'hi.

Aquesta setmana hi debuta la «Niña de los peines». Aquesta sí que no és una «llémana».

Al «Folies Bergère» hi ha l'Alcaraz, que *alcaraz* que la fum! És molt maca i molt acceptable. No com a dona, no; com a artista. Com a dona, més que acceptable, és recomanable, per lo tendra i fina. No hi ha ossos. Me la menjaria tota de cap a peus.

També hi ha el «Trust-Thalia», que, com el seu nom indica, és una atracció d'acaparadors del teatre. L'elogi d'aquests senyors i senyores queda dit declarant que ho fan tot, «Tot», en el bon sentit de la paraula.

Al «Monte Carlo», la castissa Ibely, la Cora i la Utrera, entre moltes altres estimades llegidores. Per cert que a la Utrera li volem dir que es canviï el nom de guerra perquè es presta a confusions. L'altre dia un senyor d'aquests que no han anat mai a estudi, un *alfabeto*, en lloc de dir-li Utrera, li deia Uretra... Paraula.

Ah! A l'«Edèn», «el mago de la cinematografia» (paraules textuais dels cartells), don Salvador Alarma (que no és de «La Marsellesa»: «A l'arma, a l'arma fills del poble...»), ha fet el miracle de transformar el local per a la celebració dels balls de disfresses. Uns espatarrants balls de disfresses que són l'antitesi dels que organitzaven els nostres avis. En aquells es procurava que les dones anessin com més tapades millor, a l'objecte de no ésser conegudes. En aquests de l'«Edèn», el mèrit consisteix en que les dones vagin com més destapades millor, per a que puguin ésser aviat conegudes. Sembla que s'ha comprovat que moltes dones que coneixem completament lliures de roba, quan es vesteixen de paisà no hi ha qui les recordi, perquè les faldilles, el cos, etc., etc., els tapen tots els pèls i senyals. *Ura!*

S'ha estrenat al «Palace» el nou quadro «Jazz-band infernal». Hi ha un mullader que ni a la festa major de Sarrià. Tothom crida! Tothom vol tenir raó! Tothom balla! Les dones fan tombarelles. Aquella anglesa boja surt tocant un bombo i uns ferrets com l'home de l'orga. La gent surt amb els cabells de punta, demanant cofó fluix per les orelles. És la catàstrofe de la Martinica amb música.

I encara no ho he dit tot. Plego amb l'«As». No me'l jugo. No entro. No arrastro d'«As». Ja el barrotaré una altra setmana.

LA VIRTUT IGUALADINA

EL meu amic, un vell corrido, prengué un glop de cervesa i seguí parlant:
—Ja fa anys vaig conèixer a la Roseta, formosa, ben feta i amb dites agradables. Amb ella hi havia ballat a l'Ateneu, al Mercantil i fins a la «Bandera Negra». Per tot arreu feia forrolla, i amb certa innocència no exenta de picardia, feia glatir els homes.

Amb ningú es decidia i no es contaven aventures de la tan desitjada com per ningú lograda.

Un dia vàrem sapiguer que havia fugit amb un oficial que féu estada en la ciutat en un període de maniobres verificades per aquells encontorns.

Més tard vaig sapiguer que era a Barcelona i vivia amb donya Manuela, acreditada senyora que s'alabava de tenir un negoci en el qual no hi havien fills ni *vetes*.

Com que era fàcil veure-la, vaig estar en la casa. Entre copa i copa, li vaig recordar l'antiga coneixença, el desig de lograr allí, costés el que costés, la realització de tot el que esperava mentre amb ella honestament ballava.

—Amb tu i amb els que he conegut allí, res. Sóc de tots, menys dels del meu poble. Per a els d'Igualada, sóc «la virtut». Pels altres, una pe cadora...

I el que em passà a mi, succeí a tots: fills de banquers, fabricants, pagesos rics, acabalats comerciants. Ningú res. Aquella honestedat era inabordable.

I el pitjor era que els de Martorell, Vilanova, Masquefa, Tàrraga i Capellades, gaudien dels seus favors. Sols els del terme municipal estàvem privats de poguer-la estimar o gaudir del seu amor, sempre cotitzable.

Varen passar anys. El metge ens havia recomanat viure als afores. Em digueren que a Sarrià hi havia una torreta, i cercant vaig trobar el lloc designat.

Per a enterar-me de les condicions per a llogar-la, em vaig dirigir a una torreta amb jardí que hi havia a prop. En la reixa s'ostentava un rètol: «Villa Virtudes».

—Deu ésser d'alguna senyora americana—vaig pensar.

La sorpresa meva fou gran. La propietària, una senyora de certa edat, la meva, se'm presentà. Era la Roseta, que havia fet sort.

—I ara!

—Ja ho veus. Ja estic retirada, sóc rica i estàs a la «Villa Virtudes». Aquí és a casa. Però ara, com sempre, ja ho saps: sóc la «virtut igualadina».

La dona de les grans sensacions, la sospirada, sols va ésser per a mi una informadora d'on vivia l'amo de la torre.

Ja veus la desgràcia de trobar-se amb una virtut... que ha fet sort.

PAPITESC QUINTET

JAZZ-BAND «GATZZ-HAARA»

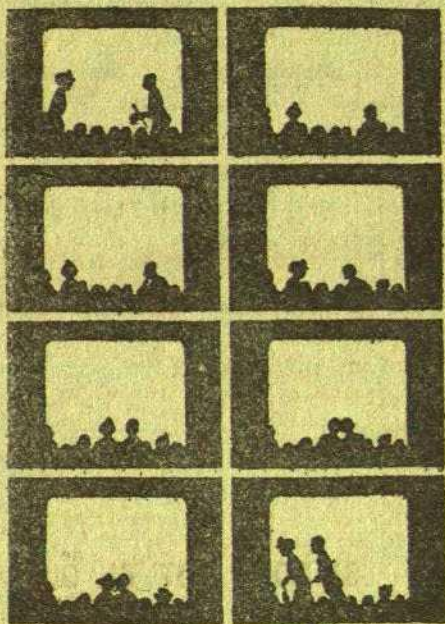
Per contractes: REYNÉS, TAPINERIA, 35, 1.^a

L'HUMOR ESTRANGER

—Portes dol?
—Un cop per setmana. Hi ha senyors que els hi agrada!

(De Sans Gène.)

UN IDIL·LI EN EL CINE
(De Passing Show.)

—Estic decidit a satisfer tots els seus desitjos... Què vol?
—Que vostè tingui vint anys menys.

(De Sans Gène.)

—Per què no compreu un nen?
—Espero que tot s'abaixi.
—Doncs jo, que tot s'apugui, mamà!

(De Le Journal Amusant.)

*** De *La Vanguardia*, parlant de la inauguració de la Central de Telègrafs de Madrid:

«Hay también un pequeño comedor para comodidad del personal de servicio, así como un hermoso local de descanso, que contiene ocho habitaciones con catorce *amas*, a fin de evitar que tengan que retirarse a sus domicilios los funcionarios que viviendo lejos del centro de la población terminen sus servicios a altas horas de la madrugada.»

*** De la pel·lícula «Tomasín, contrabandista»:

«—Señorita, mientras esté yo aquí, tendrá usted huevos.»

Ai el brut!

SI DONO TOT EL QUE TINC!

N el poble de Fígols hi havia un viu que es dedicava, en el temps de la manca de treball, a fer propaganda, la qual no tenia altre objecte que dir a tothom que ell *col·locava* a les noies de setze a vint anys en diverses oficines, despatxos, fàbriques, tallers, etc., i que als joves els feia *col·locar* per agents seus, que en això hi tenien la mà trencada.

Moltes foren les mares que, en vista de la manca de treball, anaren al seu despatx; entre elles hi havia la senyora Filomena, mare de la Roseta, xamosa nena de disset anys, a la qual, per sa boniquesa, li hauria *buscat* col·locació el propi ministre d'Hisenda.

Un matí entrà al despatx del senyor Robert Pantalon Porta, que així es deia el negociant, la senyora Filomena, la qual digué:

—Déu lo guard. Com està?

—Bé—digué aquest.—Vostè dirà.

—Doncs jo venia a fer-li sapiguer que la meua filla Roseta fa sis mesos que no té feina, i he pensat: «Deixa'm anar a veure al senyor Robert; potser ell me la *col·locarà*.»

—A vostè?—digué en Robert.

—No, senyor; a la meua filla.

—Ah! A la seva filla, sí. Miri: digui-li que demà, aquesta mateixa hora, vingui a veure'm.

—Està bé.

Es despediren i així quedaren.

A l'arribar la senyora Filomena a casa seva, exposà el cas a la Roseta, la qual, molt empipada, respongué:

—Miri, mama: em sembla que una col·locació buscada per un senyor Pantalon, no serà com jo la voldria.

—Mira, no siguis tonta. El senyor Pantalon és un home que té molts coneixements. Tu arribes allà, et deixes portar per ell, escoltes el que et digui, i a les poques hores ja t'haurà col·locat en algun taller o fàbrica.

—Està bé; hi aniré.

Al dia següent anà la Roseta al despatx del senyor Pantalon, i jo no sé quina feina li donaria, perquè ella, tota contenta, exclamà:

—Suposo que no s'acabarà mai aquesta feina, oi, senyor Pantalon?

I aquest respongué:

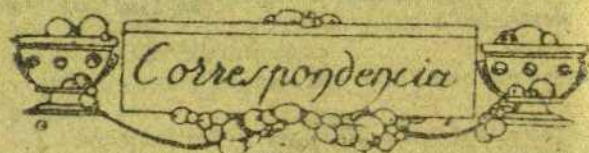
—Mentre Déu vulgui, no.

Arribà el dissabte i la Roseta entregà a sa mare la setmanada que havia guanyat.

Com que el sou era curt, la senyora Filomena comprengué que el senyor Pantalon pagava poc a la seva filla i anà a trobar-lo.

—Sap—digué la senyora Filomena—que té molta barra de donar tan poc a la meua filla?

—Vostè què sap si és poc!—digué aquell.—Pregunti a la seva filla si no li dono tot el que tinc!

Sueroll: No ens fa patxoca.—Beui Mama: Anirà. Però no sabem quan.—K. Ara: Res: coses de la vida. Se'n farà l'estella, ja l'hi diré.—Rocaberti: Veu? Això ja són figures d'un altre paner. Van força a l'hora.—Bandarra: Ens ho pensarem un parell d'anys.—Gamarús tendre: Sí? Ara vegi! Si no fos per lo que diran, sap?—Roskoff: Al cove, amb tots els honors.—A. Nimaló: La xafarderia ens fa peça. Lo altre, fillet nostre, no pot ésser. I ca!—H. H.: Digui-li barret, digui-li sombrero.—Iquiqueren-se: ¿Cómo no?—Sopas: Arri, brut!—C. Huler: Ho guardarem per a quan ens vagui de llegir-ho.—J. Odido: Es relliscós.—Tio Fresco: Posi's tranquil. Lo dit, dit, passi lo que passi.—K. K. Tua: I ara, Pau!—Dath: Així ens agraden els homes. Geni i perseverància.—La nena perversa: No siguis talòs, maca!—Lloro: Ens guanyarem deu anys de cangri.—E. Milito: Resignació. Pensi que no és pas vostè sol que porta banves.—Odon de Mal: Pim, pam, pum! Ni els rigodons d'Àfrica! No ens fa por!—Piñol: Es allò: una badada.—Fardassot: No pot anar. El seu ninot és molt fluix. El dibuix, eh?—Quima: Oh, ja, ja! Ja ens en fem càrrec! Però... va al cove!—U. U. U.: I que n'és de neula lo que envia! No farem pas fra.—B. B.: Psè! Es allò, sap?

En queden sis mil i «béc».

VIAS URINARIAS IMPUREZAS DE LA SANGRE DEBILIDAD NERVIOSA

BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE
DICHAS ENFERMEDADES, GRACIAS
AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIEN-
TO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ

que son recomendados indistintamente por todos los médi-
cos que los conocen y merecen la absoluta confianza de to-
dos los que los han usado, pues unánimemente reconocen
que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante
mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resulta-
dos ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL Dr. Soivré
se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS:

Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones,
uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gonorrea, etc., del
hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis,
anexitis, flujo, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes
que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS
DEL DR. SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyec-
ciones, lavados y aplicación de sondas y bujías, etc., tan
peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico,
y nadie se entera de su enfermedad. — VENTA, 5 PSESETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE:

Sífilis (avarosis), escamas, herpes, úlceras varicosas (llagas
de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas acné, urti-
cárica, etc., enfermedades que tienen por causa humores,
vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes
que sean, se curan pronto y radicalmente con las PILDORAS
DEPURATIVAS DEL DR. SOIVRÉ, que son la medicación depura-
tiva ideal y perfecta porque actúan regenerando la sangre,
la renuevan, aumentan todas las energías del organismo
y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las
úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mu-
cosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., que-
dando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y
copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.
VENTA, 5 PSESETAS FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA:

Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas,
espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pér-
dida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad mu-
scular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos
nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la
Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes
que sean, se curan pronto y radicalmente con las GÁ-
MUS POTENCIALES DEL DR. SOIVRÉ. — Más que un medicamento,
son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sis-
tema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la
juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para
recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar
hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor
sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PSESETAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.,
Montcada, 21, Barcelona. — VENTA: Segalá, Rambla de las
Flores, 14; Farmacia Gelart, Princesa, 7, y principales far-
macias de España, Portugal y América.

TISANA PUIG (Antiblenorrágica)

Tratamiento eficaz para la total curación en pocos días
de la BLENORRAGIA (purgaciones) y demás dolen-
cias del aparato genito-urinario. VENTA: Dr. Ferrer-
Segalá, Farmacia de la Cruz, «Salus», Viuda de Al-
sina, Francisco Puig, y demás Farmacias. Barcelona.

PELL - SÍFILIS - VENERI

Institut Uro-Dèrmic del doctor MONTANA
Especialista dels Hospitals de París i del de la
Santa Creu. - SANT PAU, 28, PRINCIPAL, 2.ª

SELLOS OSSA ■■. Para la curación radical y en pocos días de la BLENORRAGIA
(purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias, por
rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase
de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis.

De venta: J. Viladot, R. mbia Cataluña, 36; Salus, Fontanella, 7; Dr. Pereñó, Rambla del Centro, 37. Preparados por
el Dr. S. Mitre, Plaza Comercial, 3, Farmacia.

CONSULTORI POLICLINIC

ARIBAU, 30, PRAL. - De 11 a 1 i de 6 a 8
SÍFILIS - VENERI - PELL - IMPOTENCIA
Aplicació econòmica del 606 i 914
Abonaments setmanals, 5 pessetes

SULFURETO CABALLERO

PRODUCTE PATENTAT CONTRA LA SARNA (RONYA)
Sense dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts.
Desconfieu sempre de les imitacions. - Comte de l'As-
salt, número 86, Barcelona, i Centres d'Espeífics.

LES PURGACIONS

RECENTS ES CUREN EN POCOS DIES. I LES CRÒNIQUES
DADES PER INCURABLES. NO RESISTEIXEN A LES

Especialitats Paradel·l

30 ANYS D'EXITS NO ASSEGUREN

FARMÀCIA PARADELL Comte ASSALT, 28. Barcelona.

G. ALOMAR

UNIÓN, 20.- De 12 a 4 y de 8 a 9. Festivos, de 10 a 1
Curación rápida de las purgaciones crónicas con 3 ó 4
aplicaciones del aparato de su invención; las recientes
(a los primeros síntomas) con 2 ó 3. ¡No descuidarse!

LADILLAS (CABRES)

Exterminades en un minut amb

L'insecticida PARADELL

FARMÀCIA PARADELL. Comte Assalt, 28 · BARCELONA

UNA PESSETA - PER CORREU, 1'50 pessetes.

CALCETINES REFORZADOS

LEGÍTIMO NEVERRIP (fabricación alemana)
Mata-cabras RAPID. La ruina de los pastores. A la
primera vegada, R. I. P.-LA MUNDIAL, Espalter, 6.

—Ai, nena, com se'ns aixeca tot amb aquest vent!